

BĖDOS DĖL SUKNELĖS

Jokia kita vieta neprilygs Širdelės viešbučiui. Tai didžiausias medis Papartyno girioje, kurios viename gale plyti Prieškalnė, kitame – kaimelis, o viduryje stūkso didysis ąžuolas, aplink kurį tarsi ilgas garbanotas ūsas vinguriuoja upelis. Visi mėgsta Širdelės viešbutį, ypač vasarą. Daugeliui gyvūnų tai poilsio vieta, bet darbuotojams, kad ir kambarinei pelytei Monai, viešbutis yra namai.

Labai dygūs namai!

Saulės spinduliai ir dygliai užkariavo viešbutį darbuotojams ir svečiams ruošiantis dygliakiaulių vestuvėms. Ne šiaip dygliakiaulių – virėja panelė

Dyglė tekėjo už pono Dygiojo, jos širdį kadaise pavergusio viešbučio svečio.

Atėjo didžioji diena. Mona ir jos geriausia draugė voverė Tilė buvo atleistos nuo kambarinių pareigų. Jiedvi puošėsi pelytės kambaryje. Nors Tilė kartais būna šiek tiek paniurusi, net ji neniurnėjo joms velkantis naujas suknelės su širdelėmis, o ne rišantis prikyštes. Paskui draugės nuskuodė laiptais aukštyn padėti pasiruošti nuotakai.

Draugės rado panelę Dyglę įspraustą į antro aukšto svetainės kampą. Kambarys buvo pilnutėlis jos giminaičių dygliakiaulių, kurie dabinosi ir ruošėsi. Buvo beveik neįmanoma pajudėti, kad tau nebaksteltų dygliu. Laimė, svetainei vadovavo oposumas, kuris mokėjo kyboti žemyn galva nuo lubų užsikabinęs uodega.

Taip kabodamas jis stropiai blizgino dyglius. Mona niekada nebuvo deramai jam

pristatyta. Oposumas Perkin-
sas buvo labai santūrus. Tai
nekėlė nuostabos matant, kaip
valdingai visi elgėsi.

– Pasistenk užtepti mano
žilus dyglius suodžių blizgik-
liu, – liepė oposumui garbaus
amžiaus dygliakiaulė.

– Gal man jau pakaks sė-
dėti po kailio džiovintuvu? –
klausė kita. – Čia ir be *papildomos* šilumos gana
karšta. Beje, aš net NETURIU kailio!

Iš tiesų *buvo* labai karšta. Vasara pasitaikė kai-
tri. Nervingi svečiai ėmė prarasti savitvardą.

– Netempk taip smarkiai! – skundėsi senoji dyg-
liakiaulė.

ŪŽT!

Vienas iš dyglių išlėkė ir įstrigo lubose, tik per
plauką neužkliudęs oposumo ir patraukęs visų dė-
mesį. Perkinsas išpūtęs akis pažvelgė į Moną.

Pelytė krūptelėjo. Ji buvo mažiausia iš darbuotojų ir ligi šiol jai pavyko išvengti dyglių.

Tačiau ne Tilei. Jai buvo įdurta du kartus. O dabar jau tris...

– Oi! – sušuko Tilė. – Mona, tu apvilkl! – Ji padavė pelytei vestuvinę suknelę.

Tilei trinantis skaudamą šoną, Mona timptelėjo sunkelę per panelės Dyglės dyglius. Du dygliai pradūrė audinį.

– Niekaip nepavyks! – aimanavo panelė Dyglė.

Mona jau ketino sutikti, bet suprato, kad dygliakiaulė kalba ne apie suknelę. Ji tikrino sąrašą, kurį laikė letenėlėje.

– Nenutuokiu, kas bus, jei atvyks dar vienas svečias! – tarė ji pakuždomis.

– Maniau, kad visi jau susirinko, – pasakė Mona.

– *Neva*, – vyptelėjo Tilė.

– Atvyksta vis naujų! – atsakė panelė Dyglė. – Norėčiau, kad vestuvės nebūtų kupinos staigmenų. Mėgstu, kai mano sėklų pyragai sudėti ten, kur juos matau. O dabar nebegaliu suskaičiuoti visų tėtų, dėdžių ir pusseserių su pusbroliais. – Ji nužvelgė kambarį, o tada patyliukais tarė: – Galėtum tikėtis, kad iš tiek giminaičių bent *vienas* mokės gaminti maistą. – Panelė Dyglė atsiduso. – Mano tetai vargiai pavyksta išsivirti miežių, o ji atsakinga už tortą. Dievai žino, kas nutiks!

Tiesą sakant, Mona negalėjo įsivaizduoti nieko geriau, nei rengti didelę šventę su gausybe giminaičių. Tai buvo pirmos vestuvės, kuriose ji dalyvavo. Tačiau Tilė, viešbutyje nemažai jų mačiusi, pareiškė, kad tuoktuvės yra keistos.

– Niekada nežinai, *kas* pradės sriūbauti.

Tiesa, atrodė, kad panelė Dyglė tuoj pravirks.

– Nesijaudinkite, – tarė Mona. Paprastai panelė Dyglė visus guosdavo. – Verčiau jus aprenkime.

Mona su Tile ėmė vilkti suknelę. DRYYYKST! Suknelė perplyšo lygiai pusiau. Panelė Dyglė pravirko, Henrikas kyštelėjo galvą į svetainę.

– Štai kur jūs! – sušuko jis.

Henrikas buvo jaunesnysis Tilės broliukas ir viešbučio pasiuntinukas. Jis nuskuodė pro dygliakiaules link Monos ir Tilės. Jam kelis kartus įdūrė, bet voveriukui tai buvo nė motais. Mona matė, kad Henrikas susijaudinęs, nes rusva jo uodega buvo išsipūtusi ir atrodė tokio pat dydžio kaip kūnas.

– Spėkit, kas! Spėkit, kas! – Jis nelaukė, kol draugės atsakys. – Kai kas atvyko!

Panelė Dyglė garsiau sukūkčiojo.

– Dar vienas svečias? – sušuko ji.

– Dar viena dygliakiaulė? – sudejavo Tilė.

Henrikas energingai linktelėjo... o tada papurtė galvą.

– Taip. Ne. Noriu pasakyti... tai viešnia. Tačiau ne dygliakiaulė. – Henrikas giliai įkvėpė. – Ji čia ne tam, kad pamatytų jus, panele Dygle. – Voveriukas parodė į Moną. – Ji atvyko pas tave!

Mona negalėjo tuo patikėti. Tai buvo tikra staigmena!

